

Sygn. akt I C 1040/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kutnie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR Paweł Wrzesiński

Protokolant – staż. Justyna Madalińska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2018 r. w Kutnie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko A. A., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S. P. i (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zwolnienie spod egzekucji

1. oddala powództwo,
2. zasądza od M. G. na rzecz A. A. kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. zasądza od M. G. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D. kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. zasądza od M. G. na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
5. zasądza od M. G. na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 17,00 (siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1040/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 17 listopada 2016 r. powód M. G. wystąpił przeciwko pozwanym 1) (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.-D., 2) (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., 3) A. A., 4) (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w S. P., 5) PlantiCo - (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. i 6) (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zwolnienie spod egzekucji ruchomości w postaci: 1) samochodu osobowego marki J. (...), rok produkcji 2008, nr podwozia (...), nr rejestracyjny (...) (poprzednio: (...) 49XE), zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 135/16 przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., 2) samochodu osobowego marki V. (...), rok produkcji 2003, nr podwozia (...), nr rejestracyjny (...), zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 135/16 przeciwko dłużnikowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż.. Powód wskazał, że w stosunku do pozwanych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S. P. i (...) Bank

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. żądanie zwolnienia spod egzekucji dotyczy wyłącznie samochodu osobowego marki V. (...) rok produkcji 2003 numer podwozia (...) numer rejestracyjny (...), gdyż samochód marki J. (...) rok produkcji 2008 numer podwozia (...) został zwolniony na wniosek tych wierzycieli. Powód wniosł także o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. Jednocześnie złożył wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w zakresie dotyczącym egzekucji z ruchomości wskazanych w pkt 1 i 2 pozwu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że samochód marki J. (...) nabył od (...) Sp. z o.o. w dniu 11 lutego 2015 r., a zatem jeszcze przed zajęciem egzekucyjnym, a auto nie zostało przerejestrowane z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia badania technicznego. Natomiast samochód marki V. powód nabył po zajęciu egzekucyjnym, o którym nie miał wiedzy, drugie auto również nie zostało przerejestrowane z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia badania technicznego. Zgodnie z oświadczeniem powoda o zajęciu przedmiotowych ruchomości dowiedział się dopiero w dniu 18 października 2016 r., a w dniu 3 listopada 2016 r. otrzymał informację o zajęciu od komornika sądowego.

/pozew – k. 2-3v/

Pismem z dnia 12 grudnia 2016 r. powód, wobec umorzenia egzekucji na wniosek wierzycieli ad. 4, 5, 6, cofnął powództwo w zakresie objętym punktem 1 petitum pozwu wobec pozwanych: (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą w S. P., PlantiCo - (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. oraz (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Natomiast w zakresie objętym punktem 2 petitum pozwu cofnął powództwo wobec pozwanego PlantiCo - (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.. Jednocześnie wniosł o nieobciążanie powoda kosztami w związku z cofnięciem pozwu. Pismem z dnia 3 lutego 2017 r. powód sprecyzował, że cofnięcie powództwa w zakresie punktu 1 petitum pozwu dotyczy wyłącznie pozwanego ad. 5 tj. PlantiCo - (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z..

/pismo procesowe powoda z dnia 12 grudnia 2016 r. – k. 26, pismo procesowe powoda z dnia 3 lutego 2017 r. – k. 35-36/

Postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa został oddalony.

/postanowienie w przedmiocie wniosku powoda o zabezpieczenie powództwa – k. 37-38/

Postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. sąd umorzył postępowanie w stosunku do pozwanej PlantiCo - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z..

/postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania – k. 39/

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. (pozwana ad. 1) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie według spisu kosztów, jeśli taki zostanie złożony. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że pierwotne zajęcie pojazdu marki J. (...) zostało dokonane w dniu 24 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt Km 86/15, a protokół zajęcia został doręczony dłużnikowi w dniu 10 marca 2015 r. Pozwana podniosła zarzut uchybienia miesięcznego terminu z art. 841 § 3 k.p.c. do wniesienia powództwa. Ponadto wskazała, że zbycie ruchomości miało miejsce po dokonaniu zajęcia i nie ma wpływu na dalszą egzekucję, a powód nie wykazał należyte swego prawa własności.

/odpowiedź na pozew pozwanej (...) Sp. z o.o. w G.-D. – k. 41-44/

W odpowiedzi na pozew pozwany A. A. (pozwany ad. 3) wniosł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że powód nabył pojazd marki V. (...) już po dokonanych skutecznie zajęciu komorniczym. Natomiast pojazd marki J. (...) został nabyty według oświadczenia powoda w dniu 11 lutego 2015 r., jednakże przerejestrowany został dopiero w październiku 2016 roku. Zdaniem pozwanego obie transakcje sprzedaży były pozorne i zostały dokonane w innych datach niż ujawnione na fakturach. Pozwany kwestionował wiarygodność złożonych do akt dokumentów prywatnych. Wskazał, że z dokumentów tych

nie wynika data pewna sporządzenia dokumentu, złożone do akt dokumenty w postaci faktur, druków KP, ewidencji sprzedaży VAT, ewidencji środków trwałych były sporządzane ręcznie, nie sposób ustalić w jakiej dacie, zapłata miała nastąpić gotówką, cena za samochód J. (...) była pięć razy niższa niż cena kupna tego auta, data rejestracji, fakt nieużytkowania auta, brak dowodów na zakup przez powoda części do samochodu rodzą duże wątpliwości odnośnie okoliczności nabycia. Pozwany wskazał, że deklaracja VAT za luty 2015 r. została złożona przez spółkę ze znacznym opóźnieniem.

/odpowiedź na pozew pozwanego A. A. – k. 54-57, protokół rozprawy z dnia 24 lipca 2018 r. – k. 243-244v, protokół rozprawy z dnia 5 października 2018 r. – k. 260-261/

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (pozwana ad. 2) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powołała się na to, że rzekome nabycie pojazdów przez powoda budzi wątpliwości, biorąc pod uwagę, że G. K. na dzień zawarcia owych umów sprzedaży nie był prezesem zarządu spółki, a zatem nie był umocowany do zawierania umów w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. w Ż..

/odpowiedź na pozew pozwanej (...) Sp. z o.o. w G. – k. 71-72/

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (pozwana ad. 6), w zakresie pkt 2 petitum pozwu dotyczącego pojazdu marki V., wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że zajęcie pojazdu marki V. znacznie poprzedziło transakcję sprzedaży pojazdu zawartą przez powoda z dłużnikiem.

/odpowiedź na pozew pozwanego (...) S.A. w W. – k. 83/

Na rozprawie w dniu 23 stycznia 2018 r. powód poparł powództwo. Wskazał, że podtrzymuje powództwo w zakresie pkt 1 i 2 żądania pozwu przeciwko pozwanym określonym w pkt 1, 2 i 3 pozwu, natomiast w stosunku do pozwanych określonych w pkt 4 i 6 podtrzymuje powództwo jedynie w zakresie pkt 2 pozwu, aktualne jest również stanowisko w zakresie cofnięcia powództwa co do pozwanego PlantiCo. Pozwany A. A. wniósł o oddalenie powództwa.

/protokół rozprawy z dnia 23 stycznia 2018 r. – k. 180-183/

Na rozprawie w dniu 24 lipca 2018 r. powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, wskazując, że w chwili nabywania pojazdów powód działał w dobrej wierze, a po stronie (...) Sp. z o.o. nie było zamiaru uszczuplenia majątku spółki. Pozwany A. A. wniósł o oddalenie powództwa.

/protokół rozprawy z dnia 24 lipca 2018 r. – k. 243-244v, protokół rozprawy z dnia 5 października 2018 r. – k. 260-261/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 10 grudnia 2010 r. pod numerem (...). Przedmiotem działalności spółki jest m.in. sprzedaż hurtowa kwiatów, roślin i nawozów. Wspólnikami spółki są: G. K., M. K. i M. Ż.. Prezesem zarządu spółki formalnie do dnia 29 stycznia 2015 r. był G. K., natomiast od dnia 29 stycznia 2015 r. jako Prezes Zarządu została wpisana M. Ż., córka G. K..

/dowód: odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 65-68, 116-117, wydruk z Monitora Sądowego i Gospodarczego nr (...) – k. 69/

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. to spółka rodzinna. Spółka zajmowała się m. in. sprzedażą nawozów i środków ochrony roślin, posiadała punkty sprzedaży w Ż. i w G., dochody z działalności spółki stanowiły źródło utrzymania rodziny K.. Działalnością spółki kierował G. K., spółka zatrudniała pracowników, księgową, w firmie był program księgowy, była prowadzona pełna księgowość, spółka posiadała zobowiązania.

/dowód: zeznania świadka G. K. – k. 207v-208v, zeznania świadka M. Ż. – k. 181-183, protokół przesłuchania strony w postępowaniu egzekucyjnym z dnia 1.07.2015 r./

W rodzinie K. pojawiły się nieporozumienia, G. K. wspierany przez księgową obok siedziby spółki otworzył swój punkt ze środkami ochrony roślin, gdzie zajmował się prowadzeniem tej samej działalności co spółka, następnie działalność ta została przejęta przez księgową. Podwórko było wspólne dla obu firm. Z tytułu zobowiązań względem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. przeciwko księgowej oraz G. K. został skierowany pozew o zapłatę kwoty ok. 1 mln zł.

/dowód: zeznania świadka M. Ż. – k. 181-183, nakaz zapłaty z 29.01.2018 r. przeciwko A. L. i G. K. – k. 242/

Sytuacja w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., jeśli chodzi o dokumentację finansową, była bardzo niejasna.

/dowód: zeznania świadka M. Ż. – k. 181-183, zeznania świadka Ł. Ż. – k. 208v-210, bilans spółki za 2013 rok – k. 222-225/

W listopadzie 2014 r. doszło do zmiany osoby Prezesa Zarządu w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., funkcję tę przejęła córka G. M. K.-Ż.. Przy przekazywaniu dokumentów brali udział adwokaci, księgową, G. K., M. Ż.. Wśród przekazanych środków trwałych spółki były m. in. samochód marki J. (...) oraz samochód marki V. (...). Punkt sprzedaży w G. został zlikwidowany. W listopadzie 2014 r. zostały rozwiązane z pracownikami umowy o pracę.

/dowód: zeznania świadka G. K. – k. 207v-208v, zeznania świadka M. Ż. – k. 181-183, protokół przesłuchania strony w postępowaniu egzekucyjnym z dnia 1.07.2015 r./

Był wtedy martwy okres, jeśli chodzi o sprzedaż środków ochrony roślin. Sklep prowadzony przy ul. (...) w Ż. tj. w miejscu siedziby spółki, praktycznie nie funkcjonował, towar był sprzedawany bądź w handlu obwoźnym lub z innego miejsca.

/dowód: protokół przesłuchania strony w postępowaniu egzekucyjnym z dnia 1.07.2015 r./

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. praktycznie zaprzestała prowadzić działalność i generować dochód, w spółce pozostała Prezes Zarządu i jej małżonek, korzystali z pomocy różnych kancelarii księgowych i pomocy prawnej. W dokumentacji finansowej panował bałagan, część dokumentacji została usunięta. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. nie złożyła sprawozdania za 2014 r. Dokumentację w spółce prowadzono też odrębnie.

/dowód: zeznania świadka M. Ż. – k. 181-183, zeznania świadka Ł. Ż. – k. 208v-210, bilans spółki za 2013 rok – k. 222-225, ewidencja środków trwałych za rok 2015 – k. 162-163, ewidencja sprzedaży VAT – k. 164-168, akt oskarżenia – k. 227-229, spis rzeczy – k. 230, pismo kancelarii księgowej – k. 226, faktury VAT za usługi – k. 193-198/

Na skutek pozwu wniesionego w dniu 8 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie I Nc 1/15 nakazał pozwanym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., G. K., Ł. Ż., M. Ż. i M. K., aby zapłacili solidarnie na rzecz Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. z weksla kwotę 462.514,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 12.999,00 zł tytułem kosztów procesu.

/dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie I Nc 1/15 w załączonych aktach Km 86/15/

W toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie I Nc 1/15 z wniosku wierzyciela

Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w M. przeciwko dłużnikowi (...) Sp. z o.o. w Ż. w sprawie o sygn. akt Km 86/15 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. w dniu 24 lutego 2015 r. dokonał zajęcia samochodu marki J. (...). Zajęcia dokonano bez obecności dłużnika. Protokół zajęcia ruchomości został doręczony dłużnikowi w dniu 9 marca 2015 r. Ponadto pismem z dnia 24 lutego 2015 r. skierowano do dłużnika zawiadomienie o zajęciu ruchomości wraz z wezwaniem do niezwłocznego zgłoszenia komornikowi praw osób trzecich, którym przysługuje prawo żądania zwolnienia zajętych ruchomości od egzekucji, korespondencja wróciła do kancelarii komornika jako dwukrotnie awizowana i niepodjęta w terminie.

/dowód: protokół zajęcia ruchomości z dnia 24.02.2015 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 39-39v w załączonych aktach Km 86/15, zawiadomienie obowiązanego o zajęciu ruchomości – k. 40-40v/

W toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy dnia 27 stycznia 2015 r. w sprawie I Nc 1/15 z wniosku wierzyciela Przedsiębiorstwa Usługowo-Handlowego (...) Sp. z o.o. w M. przeciwko dłużnikowi (...) Sp. z o.o. w Ż. w sprawie o sygn. akt Km 86/15 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. w dniu 10 marca 2015 r. dokonał zajęcia samochodu marki V. (...). Zajęcia dokonano bez obecności dłużnika. Protokół zajęcia ruchomości został doręczony dłużnikowi poprzez awizo. Pismem z dnia 10 marca 2015 r. skierowano do dłużnika zawiadomienie o zajęciu ruchomości wraz z wezwaniem do niezwłocznego zgłoszenia komornikowi praw osób trzecich, którym przysługuje prawo żądania zwolnienia zajętych ruchomości od egzekucji.

/dowód: protokół zajęcia ruchomości z dnia 10.03.2015 r. – k. 54 w załączonych aktach Km 86/15, zawiadomienie obowiązanego o zajęciu ruchomości – k. 55 w załączonych aktach Km 86/15/

W dniu 23 lutego 2015 r., podczas czynności dokonywanych przez Komornika Sądowego G. K. złożył oświadczenie, zgodnie z którym pojazd marki J. (...) był w posiadaniu córki M. Ż. (obecnie: prezes zarządu (...) sp. z o.o.), natomiast pojazd marki V. został jej przekazany protokołem z dnia 18 listopada 2014 r.

/dowód: protokół – k. 120-120v., k. 27 w załączonych aktach Km 86/15, pismo Komornika Sądowego z dnia 30.01.2017 r. – k. 34-34v/

M. G. był klientem (...) Sp. z o.o., do sklepu w Ż. chodził po środki ochrony roślin.

/dowód: przesłuchanie powoda – k. 210v-211v/

M. G. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. umowę kupna-sprzedaży samochodu osobowego marki J. (...) rok produkcji 2008, nr VIN (...), nr rejestracyjny (...) (według wskazania pojazd uszkodzony) za kwotę 15.375,00 zł [12.500,00 zł + 2.875,00 zł podatku VAT], płatną gotówką. Na potwierdzenie transakcji została ręcznie wystawiona w imieniu spółki faktura VAT nr (...) opatrzona datą 11.02.2015 r. oraz druk wpłaty KP nr 4/02/2015. Zbycie pojazdu zostało odnotowane w ewidencji środków trwałych spółki za rok 2015, wpisy w ewidencji były dokonywane odrębnie. Spółka samochód ten nabyła w 2011 roku za kwotę 60.000,00 zł + 13.800,00 zł podatku VAT.

/dowód: faktura nr (...) – k. 5, dowód wpłaty KP nr 4/02/2015 – k. 6, ewidencja środków trwałych za rok 2015 – k. 162-163, ewidencja sprzedaży VAT – k. 164-168, dokumenty znajdujące się na k. 38 w załączonych aktach Km 86/15/

M. G. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. umowę kupna-sprzedaży samochodu ciężarowego marki V. (...), rok produkcji 2003, nr VIN (...), nr rejestracyjny (...) za kwotę 2.952,00 zł [2.400,00 zł + 552,00 zł podatku VAT], płatną gotówką. Na potwierdzenie transakcji została ręcznie wystawiona w imieniu spółki faktura VAT nr (...) opatrzona datą 1.09.2015 r. oraz druk wpłaty KP nr 10/09/2015. Zbycie pojazdu zostało odnotowane w ewidencji środków trwałych spółki za rok 2015, wpisy w ewidencji były dokonywane odrębnie. Spółka samochód ten nabyła w 2011 roku za kwotę 20.000,00 zł + 4.600,00 zł podatku VAT.

/dowód: faktura nr (...) – k. 8, dowód wpłaty KP nr 10/09/2015 – k. 9, ewidencja środków trwałych za rok 2015 – k. 162-163, ewidencja sprzedaży VAT – k. 164-168, dokumenty znajdujące się na k. 38 w załączonych aktach Km 86/15/

W dniu 15 kwietnia 2015 r. (data nadania) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. złożyła do Urzędu Skarbowego w K. deklarację VAT-7 za miesiąc 02/2015, deklaracja została złożona bez podpisu osoby uprawnionej, została wypełniona komputerowo, jako datę wypełnienia deklaracji wskazano 25 marca 2015 r., deklaracja ta wpłynęła do Urzędu Skarbowego w K. dnia 20 kwietnia 2015 r. Ponownie deklaracja ta została złożona w dniu 7 września 2015 r., została wypełniona odręcznie i podpisana. Zapisy poczynione w złożonych deklaracjach różnią się.

/dowód: deklaracje VAT – k. 152-153, 169-170, 252, pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. – k. 136-137, 200, 219, 251-252/

W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na wniosek wierzyciela A. A. w sprawie o sygn. akt Km 2232/15 (obecnie Km 167/16) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie A. M. dokonał zajęcia przedmiotowych pojazdów w dniu 5 października 2015 r. Korespondencja z zawiadomieniem dłużnika o zajęciu ruchomości powróciła do kancelarii komornika jako dwukrotnie awizowana i niepodjęta. Następnie sprawa została przekazana Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. do sprawy Km 167/16.

/dowód: protokół zajęcia ruchomości – k. 40-41 w załączonych aktach Km 2232/15 połączonych z Km 167/16/

Na wniosek wierzyciela (...) Sp. z o.o. w G.-D. z dnia 2.02.2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż.. Protokołem z dnia 11 lutego 2016 r. komornik na podstawie art. 851 k.p.c. dokonał nowego zajęcia przedmiotowych pojazdów przez zaznaczenie w protokole zajęcia. Wskazał, że zajęte ruchomości pozostają pod dozorem dłużnika, a dłużnik powinien wymienić ruchomości, do których osobom trzecim przysługuje prawo żądania zwolnienia ich od egzekucji ze wskazaniem adresów tych osób. Korespondencja skierowana do Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. – M. Ż. wróciła jako awizowana i niepodjęta w terminie.

/dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji, protokół nowego zajęcia ruchomości z dnia 11.02.2016 r. – k. 1-3, 16 w załączonych aktach Km 135/16, nakaz zapłaty z 19.08.2015 r. – k. 52/

Na wniosek wierzyciela (...) Sp. z o.o. w G. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F., protokołem z dnia 11 stycznia 2016 r., na podstawie art. 851 k.p.c. dokonał nowego zajęcia ruchomości przez zaznaczenie w protokole.

/dowód: protokół nowego zajęcia ruchomości z dnia 11.02.2016 – k. 78/

Na wniosek wierzyciela A. A. w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie o sygn. akt Km 167/16, protokołem z dnia 25 lutego 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. na podstawie art. 851 k.p.c. dokonał nowego zajęcia ruchomości przez zaznaczenie w protokole. Wskazał, że zajęte ruchomości pozostają pod dozorem dłużnika, a dłużnik powinien wymienić ruchomości, do których osobom trzecim przysługuje prawo żądania zwolnienia ich od egzekucji ze wskazaniem adresów tych osób. Korespondencja skierowana do Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. – M. Ż. powróciła jako awizowana i niepodjęta w terminie.

/dowód: protokół nowego zajęcia ruchomości – k. 61, k. 7 w załączonych aktach Km 167/16/

Z danych uzyskanych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców według stanu na dzień 17 maja 2016 r. jako właściciel pojazdów marki V. (...), nr rej. (...) oraz J. (...) figurowała spółka - (...) Sp. z o.o. w Ż..

/dowód: informacja z (...) k. 31-34 w załączonych aktach Km 167/16/

Zgodnie z informacją z Urzędu Skarbowego w K. z dnia 20 czerwca 2016 r. skierowaną do komornika pojazdy marki J. (...) i V. (...) stanowiły własność spółki (...) Sp. z o.o. w Ż..

/dowód: wykaz informacji – k. 64/

W dniu 18 października 2016 r. miała miejsce licytacja przedmiotowych pojazdów, która okazała się bezskuteczna z powodu braku zajętych pojazdów i nieobecności dłużnika.

/dowód: zawiadomienie wierzyciela o bezskutecznej licytacji – k. 69 w załączonych aktach Km 135/16/

W tym samym dniu, co wyznaczony termin licytacji zajętych pojazdów, około godz. 11.30 do Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. zgłosił się M. G., twierdząc, że dowiedział się o licytacji tych pojazdów, które zgodnie z jego oświadczeniem stanowią jego własność. Okazał faktury zakupu oraz dowody wpłat KP, nie dokonał jednak przerejestrowania pojazdów. Odmówił również wskazania miejsca parkowania pojazdów, wskazując, że zakupił je jako uszkodzone i są w naprawie.

/dowód: protokół, zawiadomienie wierzyciela o bezskutecznej licytacji – k. 65, 69 w załączonych aktach Km 135/16/

Po upływie około tygodnia od licytacji pojazd marki J. (...) został przerejestrowany przez M. G. i zarejestrowany przez Starostę (...) w dniu 24 października 2016 r. pod numerem (...) 81XG. Następnie pojazd ten został przez M. G. ubezpieczony w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC na okres od dnia 21 października 2016 r. do dnia 20 października 2017 r.

/dowód: kopia faktury nr (...) wraz z adnotacją o przerejestrowaniu – k. 5, potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia OC – k. 7/

Pojazd marki V. (...) nr rej. (...) nie został przerejestrowany.

/bezsporne/

Pismem z dnia 27 października 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. skierował do M. G. zawiadomienie o zajętych ruchomościach, zawiadomienie zostało doręczone w dniu 3 listopada 2016 r.

/dowód: zawiadomienie osoby trzeciej o zajętych ruchomościach – k. 78 w załączonych aktach Km 135/16/

Pismami z dnia 3 listopada 2016 r. M. G. wystąpił do wierzycieli z wnioskiem o wyłączenie wskazanych pojazdów spod egzekucji.

/dowód: pisma powoda z dnia 3 listopada 2016 r. – k. 10-21/

W odpowiedzi wierzyciele (...) Sp. z o.o. sp. k. w (...) S.A. w W. skierowali do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. wnioski o wyłączenie spod egzekucji pojazdu marki J. (...), nr rej. (...).

/dowód: pisma wierzycieli – k. 22, 23/

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. w sprawie Km 168/16, zgodnie z wnioskiem wierzyciela (...) Sp. z o.o. sp.k. w S. P. umorzył postępowanie egzekucyjne z ruchomości dłużnika w postaci pojazdu J. (...), rok produkcji 2008, nr rej. (...) (poprzednio: (...) 49XE). Ponadto postępowanie egzekucyjne w zakresie wymienionego pojazdu zostało również umorzone: postanowieniem wydanym w dniu 16 listopada 2016 r. w sprawie Km 238/16 z wniosku wierzyciela (...) S.A. oraz postanowieniem wydanym w dniu 24 listopada 2016 r. w sprawie Km 238/16 z wniosku wierzyciela PlantiCo- (...) Sp. z o.o.

/dowód: postanowienia w przedmiocie umorzenia – k. 27-29/

W sprawie egzekucyjnej Km 200/16 wierzyciel PlantiCo- (...) Sp. z o.o. zwolnił oba pojazdy spod egzekucji. Natomiast w sprawie Km 135/16 wierzyciel (...) Sp. z o.o. poinformował o złożeniu doniesienia do prokuratury o popełnieniu przestępstwa z art. 300 k.k. w odniesieniu do zbycia powyższych pojazdów na rzecz M. G.

/dowód: pismo Komornika Sądowego z dnia 30.01.2017 r. – k. 34-34v/

Egzekucja w postępowaniach prowadzonych przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ż. okazała się bezskuteczna. Nie ujawniono żadnego innego majątku ruchomego spółki, brak wiarygodności oraz jakichkolwiek środków na zajętych rachunkach bankowych. Zajęte pojazdy stanowiły jedyne składniki majątku spółki, z których mogli zaspokoić się wierzyciele.

/dowód: pismo Komornika Sądowego z dnia 30.01.2017 r. – k. 34, zawiadomienie o bezskutecznej egzekucji – k. 62, 79, zawiadomienie o stanie sprawy – k. 63-64/

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy, jak i dowody z dokumentów znajdujących się w załączonych aktach spraw egzekucyjnych: Km 167/16, Km 135/16 i Km 86/15. Ustaleń w zakresie, w jakim zostało to powyżej wskazane, dokonano również w oparciu o zeznania świadków i przesłuchanie powoda.

Powód, jako strona postępowania, miał obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody). Zaniedbanie tego obowiązku może uzasadniać negatywne konsekwencje procesowe, w tym w postaci przyjęcia przez sąd dorozumianego przyznania faktu podniesionego przez stronę przeciwną. Ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach procesu (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące (nabycie prawa własności spornych pojazdów), a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Tej regule dowodzenia powód nie sprostał. W interesie strony, jakim jest wygranie procesu, jest podjęcie wszelkich możliwych czynności procesowych w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach.

Strona pozwana zaprzeczyła prawdziwości dokumentów prywatnych złożonych przez powoda odnośnie okoliczności nabycia pojazdów, zakwestionowała daty wskazane na tych dokumentach. Po zaprzeczeniu prawdziwości dokumentu prywatnego przez stronę pozwaną, powód był zobowiązany do udowodnienia prawdziwości twierdzeń zawartych w przedłożonych dokumentach, czego nie uczynił. Wypada również zauważyć, że dokumenty te zostały przedłożone jedynie w kopiach. Powód zgłaszający roszczenie w stosunku do zajętych pojazdów na potwierdzenie swojego prawa własności przedłożył jedynie kserokopie dwóch faktur z 11.02.2015 r. i 1.09.2015 r. oraz kserokopie dwóch dowodów wpłaty KP z 11.02.2015 r. i 1.09.2015 r. Przedłożył również polisę ubezpieczeniową obejmującą okres ochrony od dnia 21.10.2016 r., a więc już po terminie licytacji pojazdów (18.10.2016 r.).

Dowody z określonych dokumentów załączonych do akt sprawy w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich i nie zażąda złożenia oryginałów dokumentów, stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c. Strona pozwana zakwestionowała jednak wskazane dowody.

W ocenie sądu powód nie udowodnił prawdziwości twierdzeń zawartych w przedłożonych dokumentach. Wprawdzie twierdzenia te znajdują potwierdzenie w przesłuchaniu powoda oraz zeznaniach świadków M. Ż. i Ł. Ż., jednakże należy zauważyć, że składając zeznania w niniejszej sprawie, wszystkie te osoby dążyły w istocie do ochrony własnych interesów, także w kontekście prowadzonych postępowań karnych czy egzekucyjnych. W szczególności brak obiektywnych dowodów, które wskazywałyby na rzeczywistą datę zawarcia danej umowy, faktyczny stan pojazdów z chwili ich nabycia, czy działania podejmowane przez powoda względem tych pojazdów po ich nabyciu, chociażby co do organizacji transportu samochodu marki J. (...), który miał być niesprawny. Okoliczności te mają znaczenie dla oceny faktycznego wydania pojazdu. Powód nie wykazał, że dysponował odpowiednią do transportu auta lawetą, natomiast w razie najmu takiej lawety niewątpliwie powód powinien dysponować dokumentami potwierdzającymi ten fakt. Powód wskazał, że naprawił samochód marki J. (...) we własnym zakresie, mimo że nie posiada wykształcenia czy warsztatu mechanicznego a tylko trochę pojęcia w tym zakresie, części do auta kupował przez internet czy na giełdzie, nie posiada jednak żadnych rachunków, czy historii z allegro, że dokonywał tych zakupów, mimo że naprawa kosztowała go ponad 20 tys. zł. Powód nie wykazał, że dysponował takimi środkami, że faktycznie ponosił wydatki na zakup części, że dokonał naprawy auta. Powód nie wykazał również, że dysponował na datę zawierania umów środkami na zakup danego auta. Wypada zauważyć, że wskazana w fakturze cena za samochód marki J. (...) miała przekraczać 12 tys. zł, nie jest to mała kwota, powód nie wskazał skąd posiadał gotówkę. Wręczenia ceny za dany samochód znajduje potwierdzenie zatem jedynie w oświadczeniach samych stron umowy i dokumentach wystawionych przez strony umowy, nie podlega weryfikacji. Dotyczy to również wskazania daty zawarcia danej umowy. Nie ulega wątpliwości, że wskazanie daty sprzedaży samochodu marki V. (...) nastąpiło już po dokonaniu zajęcia komorniczego. Natomiast wskazanie daty sprzedaży samochodu osobowego marki J. (...) dotyczy daty 11.02.2015 r., przy czym wskazanie to również nie poddaje się weryfikacji. Wypada zauważyć, że deklaracja VAT odnośnie tej czynności została wypełniona dopiero w dniu 25.03.2015 r., a nadana 15.04.2015 r., a zatem dwa miesiące później. Zajęcie wskazanego pojazdu miało miejsce dnia 24.02.2015 r., zaś zawiadomienie o zajęciu zostało doręczone spółce dnia 9.03.2015 r. /k. 39v w załączonych aktach sprawy Km 86/15/. Stwierdzenie świadka M. Ż., że spółka nie miała wiedzy o dokonanym zajęciu tego auta, pozostaje w sprzeczności z potwierdzeniem doręczenia spółce zawiadomienia o dokonanym zajęciu. Zachodzi bliskość czasowa wskazanych zdarzeń. Nie sposób również uznać za wiarygodne stwierdzenia powoda oraz świadków odnośnie okoliczności zbycia aut. Powód wskazał, że był klientem sklepu (...) Sp. z o.o. w Ż., nie znał G. K. czy męża M. Ż.. Świadek G. K. zeznał, że prywatnie nie zna powoda, tylko z widzenia, jednak poznał powoda dwadzieścia parę lat temu, wie, że powód mieszkał w Ż.. Nie sposób zatem dać wiary twierdzeniu powoda, że osoby te były dla siebie zupełnie obce. Niewątpliwie również powód jako nabywca środków ochrony roślin powinien był zauważyć, że w podwórzu przy ul. (...) w Ż., gdzie powód zauważył sporne auta, w 2014 roku funkcjonował konkurencyjny sklep również oferujący w sprzedaży środki ochrony roślin. Ponadto od 2015 roku działalność handlowa sklepu (...) Sp. z o.o. w Ż. niewątpliwie była znacznie ograniczona.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim wskazywał, że nie miał wiedzy o zajęciu komorniczym zakupionych od spółki (...) Sp. z o.o. pojazdów marki J. (...) i V.. Z zeznań świadka G. K. (poprzedniego prezesa zarządu spółki) wynika, że powód był klientem spółki, nabywał od niej towary. Sam powód na rozprawie w dniu 18 maja 2018 r. potwierdził, że był klientem spółki i kupował od niej środki ochrony roślin. Jak wskazywał powód pojazd J. (...) był uszkodzony, a samochód V. wyeksploatowany, mimo tego zdecydował się zakupić uszkodzone pojazdy za znaczną cenę. Wątpliwości budzą również twierdzenia powoda, że w transakcjach sprzedaży brał udział G. K.. Tymczasem na rozprawie w dniu 18 maja 2018 r. G. K. zeznał, że nie brał udziału w czynnościach sprzedaży ani nie wystawiał faktur VAT, natomiast fakt wystawienia faktur VAT i dowodów wpłaty KP potwierdził świadek Ł. Ż. (mąż M. Ż.), wskazując, że czynności tych dokonał na polecenie żony (k. 207v-210). Wobec treści tych zeznań powód wskazał, że przedmiotowe faktury wystawił jednak Ł. Ż., usprawiedliwiając swoje przekonanie tym, że myślał, że wystawiający fakturę to K. i że nie znał osób pracujących w spółce, co wydaje się wątpliwe, biorąc pod uwagę fakt, że powód był klientem spółki, a świadek G. K. zeznał, że poznał powoda dwadzieścia parę lat temu.

Wątpliwości budzą również zeznania powoda w zakresie, w jakim wskazywał, że każdorazowo w imieniu spółki (...) sp. z o.o. do transakcji sprzedaży stawał G. K.. Z analizy dokumentacji Krajowego Rejestru Sądowego oraz danych zamieszczonych w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wynika, iż G. K. był Prezesem Zarządu spółki (...) Sp. z o.o. z

siedzibą w Ż. formalnie w okresie od dnia 10 grudnia 2010 r. do dnia 29 stycznia 2015 r. (data wykreślenia). W dniu 30 stycznia 2015 r. dokonano wpisu do KRS, w którym wykreślono G. K. jako Prezesa Zarządu i wpisano M. Ż. - Prezesa Zarządu. Z powyższego wynika, że dla skutecznego zawarcia umowy sprzedaży przez spółkę (dłużnika), reprezentować ją powinna M. Ż.. G. K. musiałby być należycie umocowany do dokonywania takich transakcji. Zaś z zeznań złożonych na rozprawie w dniu 18 maja 2018 roku wynika, że fakt wystawienia faktur VAT i dowodów wpłaty KP potwierdził świadek Ł. Ż. (mąż M. Ż.), wskazując, że czynności tych dokonał na polecenie żony (k. 207v-210). Wobec treści tych zeznań powód wskazał, że przedmiotowe faktury wystawił jednak Ł. Ż., usprawiedliwiając swoje przekonanie tym, że myślał, że wystawiający fakturę to K. i że nie znał osób pracujących w spółce, co jak już wskazano wyżej, wydaje się wysoce wątpliwe, biorąc pod uwagę fakt, że powód nabywał towary od spółki.

Wątpliwości budzą również zeznania świadka M. Ż. (obecny prezes zarządu), która wskazała, że G. K. utrudniał jej przejście spółki, nie przekazując wszystkich dokumentów księgowych. Z przedłożonego na rozprawie w dniu 5 października 2018 r. przez pełnomocnika pozwanego A. A. dokumentu w postaci „Protokołu przesłuchania G. K.”, przeprowadzonego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. i protokołu przekazania dokumentacji księgowej wraz z oświadczeniem podpisanym przez M. Ż. potwierdzającym, że otrzymała pełną dokumentację papierową księgową, jak również pliki z dokumentacją w formie elektronicznej oraz przejęła komputery z działającym oprogramowaniem. Ponadto z przedłożonych do akt sprawy kserokopii wynika, że w dniu 30 stycznia 2017 r. Urząd Skarbowy w K. skierował do Sądu Rejonowego w Kutnie akt oskarżenia przeciwko M. Ż. o to, że pełniąc funkcję prezesa zarządu w spółce (...) Sp. z o.o. nie złożyła w terminie sprawozdania finansowego i sprawozdania z działalności spółki za rok 2014.

Okoliczności towarzyszące wydaniu przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w dniu 27 stycznia 2015 r. nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wobec pozwanych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., G. K., Ł. Ż., M. Ż. i M. K. na kwotę prawie 500 tys. zł, przy zeznaniach świadków Ł. Ż. i M. Ż., że na początku 2015 r. spółka nie miała środków na pokrycie należności za usługi księgowe oraz prawne, na co miały zostać przeznaczone pieniądze ze sprzedaży aut, wskazują, że w chwili zawierania umów zbycia aut osoby uprawnione do działania w imieniu spółki posiadały wiedzę o tym wymagalnym zobowiązaniu spółki.

Z tych względów przesłuchanie powoda oraz zeznania świadków zasługiwały na miano wiarygodnych jedynie w ograniczonym zakresie wskazanym powyżej.

Kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń odnośnie faktu nabycia spornych aut przez powoda nie sposób w ocenie sądu poczynić wyłącznie na podstawie przedłożonych kopii faktur, które w istocie nie są dowodem zawarcia umowy sprzedaży, a jedynie dokumentami księgowymi, których obowiązek wystawienia płynie z przepisów o charakterze publicznoprawnym. Dane, które musi zawierać faktura oraz jej funkcję określają przepisy ustawy o podatku VAT oraz ordynacji podatkowej. Oznacza to, że sporządzany dla potrzeb rozliczeń księgowych dokument, może funkcjonować zupełnie niezależnie od zawartej między stronami umowy. Faktura VAT jest jedynie dokumentem rozliczeniowym, wystawionym w następstwie zawartej umowy i dlatego nie może stanowić dostatecznego dowodu jej treści (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2008, IV CSK 87/08, niepubl.). Faktura VAT, która zawiera elementy, mogące wskazywać na treść zawartej między stronami umowy, może być jednym z dowodów zawarcia umowy, na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma bowiem podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom. Należy też pamiętać, że faktura nie ma waloru dokumentu urzędowego i nie jest objęta domniemaniem prawdziwości. W niniejszej sprawie moc dowodowa oraz ocena faktów wynikających z przedłożonych faktur podlegały więc ocenie sądu w świetle całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W okolicznościach stanu faktycznego ustalonego w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do przyjęcia twierdzenia pozwanego występowania pozorności, a tym samym nieważności umów sprzedaży spornych pojazdów.

Zgodnie z treścią art. 83 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Inaczej mówiąc strony niejako udają, że dokonują jakiejś czynności prawnej, np. zawierają umowę sprzedaży. Przez umowę sprzedaży, zgodnie z art. 535 k.c., sprzedawca

zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Mając na względzie regulacje art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c., sąd oddalił wnioski o udzielenie terminu na złożenie dalszych wniosków dowodowych, prowadziłyby to jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód domagał się zwolnienia spod egzekucji dwóch pojazdów, które miał nabyć od dłużnika pozwanych w dniach 11 lutego 2015 r. (samochód osobowy marki J. (...)) i 1 września 2015 r. (samochód marki V. (...)).

Podstawę prawną roszczeń powoda stanowił art. 841 k.p.c. Zgodnie z jego treścią osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa (§ 1). Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych (§ 3).

W rozpoznawanej sprawie powodowi przysługiwał status osoby trzeciej w rozumieniu przywołanego przepisu, albowiem nie został on wymieniony jako dłużnik, bądź wierzyciel w tytule wykonawczym, na podstawie, którego wszczęto egzekucję przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.. Powód posiadał zatem legitymację czynną do wniesienia roszczenia z art. 841 k.p.c. Legitymowanymi biernie byli natomiast wskazani w pozwie wierzyciele.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej ad. 1 (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D., należy wskazać, że powód zachował miesięczny termin do wytoczenia powództwa, gdyż zgodnie z oświadczeniem powoda o zajęciu pojazdów uzyskał informację telefoniczną w dniu 18 października 2016 r., natomiast pozew został wniesiony w dniu 17 listopada 2016 r., a zatem w terminie przewidzianym w art. 841 k.p.c. Brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na to, że powód dowiedział się o zajęciu pojazdów w dacie wcześniejszej.

Na podstawie art. 841 k.p.c. chronione jest przede wszystkim prawo własności. Przez zajęcie dłużnik nie traci przysługujących mu praw do zajętej rzeczy, ani też na rzeczy nie powstaje zastaw. Przez zajęcie wierzyciel egzekwujący nie uzyskuje też żadnych praw pierwszeństwa w zaspokojeniu przed innymi wierzycielami, którzy wezmą udział w postępowaniu.

Dokonanie zajęcia następuje przez wpisanie ruchomości do protokołu zajęcia zgodnie z przepisem art. 847 § 1 k.p.c. Spisanie protokołu ma znaczenie konstytutywne, przy czym zgodnie z art. 854 k.p.c. na każdej zajętej ruchomości komornik obowiązany umieścić znak ujawniający na zewnątrz jej zajęcie, a jeśli nie jest to możliwe ujawnić je w inny sposób. Oznakowanie ruchomości polega zwykle na umieszczeniu na niej kartki z pieczęcią komornika. Oznakowanie ma jednak znaczenie deklaratywne. Brak znaku lub niewłaściwe oznakowanie zajętej rzeczy nie powodują nieważności zajęcia. Czynność ta jest bowiem dokonana w chwili sporządzenia protokołu. Zajęcie samochodu osobowego marki J. (...) miało miejsce 24 lutego 2015 r., zaś zajęcie samochodu marki V. (...) nastąpiło 1 września 2015 r.

Występując z powództwem powód powinien był wykazać, że rzeczywiście stał się właścicielem wskazanych samochodów osobowych, co do których skierowano egzekucję.

Pozwani ad. 1, 2, 3 i 6 zakwestionowali umowy sprzedaży z dnia 11 lutego 2015 r. oraz 1 września 2015 r., podnosząc zarzut ich pozorności.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Pozorność oświadczenia woli nie ma wpływu na skuteczność odpłatnej czynności prawnej,

dokonanej na podstawie pozornego oświadczenia, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, chyba że działała w złej wierze (§ 2).

Pozorność wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma niezgodność między aktem woli a jego uzewnętrznieniem. Założeniem unormowania jest zgoda drugiej osoby na złożenie oświadczenia woli dla pozorów. Czynność ukryta jest zawsze w pewien sposób powiązana z ujawnionym przez strony oświadczeniem woli, choć związek ten może być zakresowo różny: od niewielkich modyfikacji jednego ze świadczeń (np. inne od oficjalnie manifestowanej określenie wysokości ceny umowy sprzedaży) do ukrycia innego typu czynności, z zachowaniem tożsamości przedmiotu (np. ukrycie darowizny pod pozorną umową sprzedaży tej samej rzeczy). Pozorność czynności prawnej, stwierdzonej dokumentem, może być udowodniona za pomocą zeznań świadków i przesłuchania stron.

W konkretnych okolicznościach należało przyjąć, że dłużnik (...) Sp. z o.o. oraz powód zawarli jedynie formalne umowy zbycia pojazdów, co miały potwierdzać wystawione faktury VAT, zaś (...) Sp. z o.o. ujęła transakcje w swoich dokumentacjach księgowych. Pomimo tego w ocenie sądu w rzeczywistości nie doszło jednak do przeniesienia własności wskazanych ruchomości, a wszelkie czynności były podejmowane w celu udaremnienia postępowania egzekucyjnego poprzez fikcyjne wyzbycie się majątku dłużnika w związku z obciążającym spółkę oraz jej wspólników zadłużeniem znacznych rozmiarów.

Wskazać należy ponadto na bezzasadność powództwa w zakresie pojazdu marki V. (...). Jak wskazał sam powód, nabył on przedmiotowy pojazd w dniu 1 września 2015 r., co wynika z faktury VAT nr (...). Natomiast Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kutnie D. F. dokonał zajęcia tego pojazdu w dniu 10 marca 2015 r., tak więc prawie pół roku przed jego zbyciem. Zajęcie ruchomości dokonane było zgodnie z przepisami dotyczącymi egzekucji, a pojazd został zajęty w czasie, gdy właścicielem był dłużnik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż.. Doszło zatem do skutecznego zajęcia pojazdu marki V., w dacie zajęcia ruchomość ta pozostawała w majątku dłużnika, z której wierzyciel miał prawo się zaspokoić. Fakt późniejszego zbycia zajętego pojazdu powodowi nie ma znaczenia dla faktu zasadności prowadzenia egzekucji z zajętego pojazdu. Stosownie do treści art. 848 k.p.c. zajęcie ma ten skutek, że rozporządzenie ruchomością dokonane po zajęciu nie ma wpływu na dalszy bieg postępowania, a postępowanie egzekucyjne z zajętej ruchomości może być prowadzone również przeciwko nabywcy. Przepis ten nie narusza przepisów o ochronie nabywcy w dobrej wierze.

Znaczenie w niniejszej sprawie mogło mieć ewentualnie ustalenie, czy powód nabywając sporny pojazd, pozostawał w dobrej wierze. Zgodnie bowiem z przepisami art. 848 k.p.c. w związku z art. 169 § 1 k.p.c. możliwe jest skuteczne nabycie własności zajętej ruchomości i zwolnienie spod egzekucji tylko w stosunku do nabywcy w dobrej wierze.

Jeżeli dłużnik rozporządzi rzeczą, na gruncie prawa cywilnego procesowego jego czynności będą bezskuteczne, czyli nie będą miały wpływu na dalszy przebieg tego postępowania. Skoro ustawodawca wprowadza zakaz rozporządzania rzeczą, wskazywałoby to, że takie czynności, jako sprzeczne z ustawą, są nieważne na podstawie art. 58 § 1 k.c. Ustawodawca wprowadził jednak regulację, która chroni nabywcę takiej ruchomości, jeżeli nabywając ruchomość, działał w dobrej wierze. W ten sposób ustawodawca zdecydował, że również na gruncie prawa cywilnego materialnego czynność dłużnika jest jedynie bezskuteczna, a zastosowanie znajdzie art. 169 k.c., który co do zasady stanowi, że jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Może to natomiast powodować odpowiedzialność dłużnika zarówno karną, jak i cywilnoprawną.

Powód opierał swe żądanie na skutecznym nabyciu własności obu pojazdów, bowiem pozostawał w dobrej wierze i nie miał świadomości, że nabywane pojazdy zostały zajęte w postępowaniu egzekucyjnym. Wprawdzie według wskazania powoda nabycie pojazdu marki J. (...) miało miejsce w dniu 11 lutego 2015 r., a zatem około 2 tygodnie przed zajęciem ruchomości, jednakże w ocenie sądu stanowisko powoda budziło wątpliwości w świetle przebiegu czynności egzekucyjnych. Tym bardziej, że poprzedni Prezes Zarządu dłużnika - spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ż., w osobie G. K. złożył oświadczenie w dniu 23 lutego 2015 r. (już po rzekomym zakupie pojazdu marki J. (...) przez powoda), z którego wynikało, że pojazd ten jest w posiadaniu córki G. M. K.-Ż., a pojazd marki V. (...) miał zostać jej

przekazany protokołem z dnia 18 listopada 2014 r. Wątpliwości budzi zatem fakt, że G. K. w tak krótkim okresie po dokonanej transakcji sprzedaży nie wskazał powoda jako nabywcy auta J. (...). Natomiast M. Ż. w oświadczeniu z dnia 12 kwietnia 2016 r. wskazywała, że pojazdy zostały przez nią zbyte, ale mimo wezwań komornika nie przedstawiła żadnych dokumentów. Zgodnie z pismem komornika z dnia 30 stycznia 2017 r. dłużna spółka nie odbierała kierowanej do niej korespondencji, nie udostępniła wejścia na posesję pod adresem G. 70a ani pod adresem siedziby spółki. Jednocześnie powód M. G. odmówił wskazania miejsca zaparkowania pojazdów, twierdząc, że zakupił je uszkodzone i są w naprawie, w dniu 10 listopada 2016 r. oświadczył, że samochód J. (...) użyczył osobie trzeciej, jednakże nie wskazał pełnych danych tej osoby.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego dobrą wiarę wyłącza nie tylko pozytywna świadomość braku uprawnienia, ale brak wiadomości spowodowany niedbalstwem. Decydujące znaczenie dla oceny dobrej lub złej wiary posiadacza mają elementy subiektywne, odnoszący się do jego stanu świadomości (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lipca 2000 r., II CKN 282/00, niepubl.).

Istotnym w tym aspekcie był również fakt, że powód dokonał przerejestrowania pojazdu marki J. (...) dopiero po dowiedzeniu się o terminie licytacji pojazdów. Jakkolwiek zatem samo przerejestrowanie samochodu nie jest przesłanką ważności umowy sprzedaży, tak w niniejszej sprawie świadczyło o rzeczywistym pozostawieniu rzeczy we władaniu i we własności dłużnika. Koresponduje to z pozostawieniem pojazdów w dotychczasowym miejscu położenia oraz wykorzystywaniem ich w tożsamy sposób. Brak jest racjonalnego powodu, dla którego powód nie mógłby zgłosić nabycia pojazdów właściwemu organowi administracji niezwłocznie pod zawarciu umów sprzedaży. Ponadto powód nie wskazał miejsca zaparkowania pojazdów, twierdząc, że samochody są w naprawie.

Należy zauważyć, że przepis art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2018, poz. 1990 j.t.) przewiduje obowiązek przerejestrowania pojazdu na nowego właściciela w terminie 30 dni od daty zakupu. Co prawda, w ustawie tej nie przewidziano konsekwencji niedokonania powyższej czynności, niemniej jednak zgodnie z art. 97 Kodeksu wykroczeń, za wykroczenie przeciwko innym przepisom ustawy - Prawo o ruchu drogowym, grozi kara grzywny do 3.000 zł. Jak słusznie wskazała pozwana (...) Sp. z o.o. w interesie zbywcy leży zarówno zgłoszenie faktu zbycia pojazdu w Urzędzie Miasta Wydziale Komunikacji, jak i ubezpieczycielowi, w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych, aby np. uniknąć konieczności płacenia kary za wykroczenia dokonane przez innego właściciela. Poza tym wątpliwości budzi fakt, że powód, nabywając pojazd za kwotę 15.375,00 zł, nie korzystał z niego przez okres ponad 1,5 roku, wskazując, że był niesprawny i dopiero po półtora roku dokonał przerejestrowania. Zasadnym pozostaje stwierdzenie, że powód i dłużnik celowo zwlekali z dokonaniem tych czynności, licząc na to, że pojazdy te nie zostaną zajęte w ramach egzekucji, same zaś umowy przeniesienia własności pojazdów miały na celu wyłącznie uniemożliwienie egzekucji, nie zaś rzeczywiste przeniesienia własności pojazdów.

Okoliczności faktyczne sprawy nie dają uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że powód nabywając sporne pojazdy pozostawał w dobrej wierze, wskazują natomiast, że umowy sprzedaży spornych pojazdów miały charakter pozorny, a zatem nie zaistniała podstawa do zwolnienia zajętych pojazdów spod egzekucji, gdyż w chwili zajęcia stanowiły one własność dłużnika.

Z tych względów w oparciu o przywołane przepisy przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu.

W punktach 2, 3, 4 i 5 wyroku sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z jego wynikiem na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Należy zauważyć, że regulacja zawarta w art. 105 k.p.c. dotyczy wyłącznie zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi przez stronę przegrywającą. Ma ona zatem zastosowanie jedynie w odniesieniu do sytuacji, w której współuczestnictwo występuje po stronie przegrywającej proces, nie zaś w sytuacji odwrotnej tj. gdy współuczestnictwo zachodzi po stronie wygrywającej. W takim wypadku zastosowanie mają ogólne zasady o kosztach procesu i każda ze stron wygrywających proces ma prawo żądać zwrotu kosztów niezbędnych do celowej obrony.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Sąd zasądził od powoda na rzecz każdego z pozwanych: A. A., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.-D. i (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. koszty procesu w kwotach po 3.617,00 zł, w tym 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018, poz. 265 j.t.) oraz stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800)) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw. Na rzecz pozwanego (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. zasądzono kwotę 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.